

É L J Ü K a z I G É T !

ÉLETIGE: 2016 o k t ó b e r hóban : (II.Tim. 1, 7):

„Hiszen Isten nem a csüggedtség, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét adta nekünk.”

Tematizálás. - Kedves Nővéreim és Fivéreim az Úr Jézus Krisztusban! – Ha az ember csak önmagára támaszkodik, (mert önteltsége okán nagyra tartja magát), mégis az ő kis szegény, Istentől elárvult „én”-je rövid úton kimerül az ötletből, az erőből, vigasztalásból, bölcsességből, vagyis tisztánlátásból, s így nem véletlen, hogy óvhatatlanul rátelepszik egy irdatlan csüggedés. Először talál valami vonzót abban, hogy csavarog, mint a szüleitől elszökött gyerek...a maga-választotta úton. S csinálja azt, hogy öntörvény-alapon kigondolt életét éli. Aztán újra kigondol valamit: Hip-hop! - majd vált egyet; de ha nem jön be..., újra vált: hip-hop: S mi adódik? ...: Az sem válik be! S jön egy új kísérletezés céltalan kapkodásaiban. Ez a vonalvezetés várható a hitetlenség fiainak életstílusában. Persze nálunk is ez a tapasztalat, ha a hitetlenség kísértése vesz rajtunk erőt. Istent tudatosan kihagyjuk – kezdve már gondolatvilágunkból, s ebből fakadóan a mindennapi gyakorlatból. S ahol kimarad Isten Szelleme, ott megjelenik a csüggedés szelleme. Már a régi pogány görögök és rómaiak között is közmondássá vált: „Sunt lacrimas rerum”, azaz, hogy „még a dolgok (tárgyak) is sírnak. A létezés üressége és értelmetlensége tölti be ezt az Istentől elárvult szívet. Viszont Isten nem azért teremtett minket, az embert, hogy üres, kongó szívvel élje le életét! Ezért mondja az ige: „Hiszen Isten nem a csüggedtség, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét adta nekünk.” (II.Tim. 1,7) - A teremtett lét egyetemes csüggedése, az embernek, a teremtés koronájának bűnbeesésével lépett be világunkba. Ez mintegy jelzés előre, hogy az egész univerzum összeomlás előtt áll. Ez, a romlandóság létállapota határozza meg minden teremtett lény sorsát. Ettől sír a görög filozófia, sőt, még az ószövetség bölcsességekönyvei is. Tehát emberileg nincs remény. – De létezik az áldott Teremtő, a boldogságos Isten, aki szeretetből alkotott mindent és jön megmenteni keze alkotását. Benne nincs csüggedés, legfeljebb a sorsunk feletti sajnálkozásnak együtt érző szeretete. Mert „az Isten szeretet.” (I.Ján.4,8) S folytatja: „Az Isten szeretete abban nyilvánul meg bennünk, hogy az Isten elküldte a világba egyszülött Fiát, hogy általa éljünk.” (I.Ján. 4,9) Jézus örömhírt hoz, (evangéliumot), s beszél a boldog Istenről, a tökéletességről, a hibátlanságról, a teljességről, a harmóniáról, az összehangolt nyugalomról, megelégedettségről, kárpótlásról, vigasztalásról, egy túlcserélő jóindulatról, gyengéd együttérzésről, biztonságról és békéről. Úgy beszél ezekről, hogy szinte körülírja más szavakkal. S mindaz, aki eljut a Fölséges Lény színe-látására, - mindezeknek részese, vagyis boldog lesz! – De hogyan érhető ez el annak számára, akit a szomorúság és csüggedés szelleme fogva tart, megkötözött? – Talán úgy, hogy eljut egy-két felismerésre. Egyik ilyen felismerés az, , hogy a bűn (beleértve a rejtett bűnöket is) minden mélyreható csüggedés valódi oka. Ez akkor is igaz, ha a bűn nagy ihaj-tyuhaj perdülő és tomboló tánc kacagásában fogamzik. A bűn hatásában nem kevesebb kárt okoz, mint a lelkiismeret sérülését, mely akár egy fergeteges ünneplő tapsviharban is jelen lehet. Az emberi mélység ilyenkor elkezd könnyezni. AKI VAN, az tudja mindazt AMI VAN - akár jól el is rejtheted - mosolygó arccal lefedve - a mélyben. A mindenség is belezokog, aki/ami tudja, látja, hallja az elrejtett történéseket. (Ott fogsz majd sírni, ahol senki sem lát!) Mi nem a mindenséggel olvadunk össze (ősi,keleti vallásfilozófia nyomán), hanem a kinyilatkoztatás fényében egy jóságos Atyáról vettünk tudomást - Jézus Krisztus által. Töményen ebben az igében közli velünk Urunk felkaroló, megmentő szeretetét: „Mert úgy szeretete Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy aki hisz benne, az el ne vesszen, hanem örökké éljen.” (Ján. 3,16). – Nem túlzás:Ha csüggedünk, elveszünk. Az első jel, mely bekonferálja életünk értelmetlenségét és pusztulását. Az „Egyszülött FiÚ” ezt a veszni induló, csüggedt embert ragadja ki az egzisztenciális mélybezuhanás szédületéből. Mindez a mennyei Atya emberszeretetének irgalmas műve: ’Ne csüggedj!’ – jeligére. Isten kijózanít a depresszióból, ha hiszünk benne. Ő a józanság lelkét adta és adja, mert a hit és a józan Lélek ugyanaz.

Téma. - A hit azt sugallja: Valaki nagyon szeret, aki tud rólam, ismer engem, átérzi sorsomat, látja lehangolódásom folyamatát, s azt az állapotot, amelyben most vagyok. Amíg bennem ez a felismerés nem kattant be, - vagyis a hitre hívó sugallat - addig segítség nélkül vergődöm lehúzó gondolataim, érzéseim sorozatos egymásutánjában. De ha ez a megmentő felismerés fénye bennem bevillan, akkor rögtön egy új tudatállapotba kerülök. Ebben az érintett állapotban **számíthatok egy fentről való támogatottságra**, melyben egész belső tudatvilágom visszhangzik ettől a felismeréstől: **Tudnak rólam, nem vagyok egyedül, nem vagyok árva!** A hit ugyanis egy sajátos tudatállapot, mely állandósul, s mintegy delejessé, mágnessé válik egy személyes Lény vonzásban. Mindezt alig lehet elmondani szavakkal: Ebben benne kell lennem, - legalább vágyódásban - hogy igazán megértssem. Erre mondja Jézus: Isten országa egy elrejtett kincs. „A mennyek országa hasonlít a kereskedőhöz is, aki igazgyöngyöt keresett. Amikor egy nagyon értékeset talált, fogta magát, eladta mindenét, amije csak volt és megvette.” (Mt.13, 45-46). A hit ajándék, de lehet érte imádkozni, kérni a Szentlélek által a hit, méghozzá az élő hit kegyelmét. Lehet a növelését is kérni, akár magunk, akár mások számára. Magam részéről a hitet csak a fenti leírás alapján tartom élő, éltető, működő, hatékony, vagyis gyakorlati hitnek. Ami nem gyakorlati, az nincs! A teológiai

fogalmakkal való játékos dobálódzás – ez a hitoktatásra is vonatkozik - nem vezet el a hitre a legjobb szándékkal sem. Aki viszont elnyerte a hitet, annak egy katartikus élmény a hitismeretek világában való barangolás és az ismeretekben való gyarapodás. Az ilyenek azért boldogok, mert „éhezik és szomjazzák az igazságot, s ezért majd eltelnék vele.” (Mt. 5, 6). Nekem a hittan, majd a teológia egy gyönyörűség volt, s ma is az. Mert akiről tanulok, az meg is jelenik. Egy szerető tekintet támogatása állandóan fölöttem. Neki udvarolok, neki kedveskedek, az Ő tetszését keresem. Nem magamnak élek. Semmi fantázia nincs abban, ha magamnak élek: Végtelenül unalmas, sivár, kilátástalan és kidobott kutya szindróma. Vagyok, mert vagyok: Bumm! Na és aztán...jöhet a csüggedés. – Ez a világ elkeseredésének oka. Az emberek elkeseredettek - az emberek hitetlenek. Nem érdemes ezt szépíteni. Ezt a békát le kell nyelni. Isten nem ver bottal. A hitetlent depresszió, idült csüggettség sújtja. Ez így normális, mert az embert Isten teremtette, a maga számára. Még csak nem is a felesége, férje vagy gyereke számára. Életünk belső szerkezete sínyli meg, ha itt valami sorrend hibát követünk el. – Ugyanakkor a megoldás titka is itt, ebben a felismerésben van elrejtve. Ha ki akarok mászni a csüggedés és elmélyült formája, a depresszió, ördögi karmaiból, amely alapvetően akar tönkretenni, akkor imádkoznom kell a hit kegyelméért. Érdekes módon: Hitetlenül kell imádkoznom. Ha nincs étvágyam - ennem kell - egy keveset. Ha nincs élő hitem - imádkoznom kell - egy keveset. Evés közben jön meg az étvágy - imádság közben jön meg a hit, méghozzá az élő hit. „Ízleljétek és lássátok, mily jóságos az Úr! Boldog az ember, ki hozzá menekül.” (Zsolt. 34,9) Először meg kell ízlelni, vagy másokra értve: Megízleltetni, hogy mily jó az Isten. Ez természetfeletti rend, s oda nem lehet természetes okoskodással belépni. A hitetleneket hitre tanítani: Fából vaskarika. – A preambula fidei, vagy a pre-evangelizáció, mint felkészítő kurzus, mindaddig zsákutca, míg nem magát a hitnek gerjesztését veszi célba. De ebben az imagyakorlatnak kell domináns szerepet betöltenie, mind az oktató, mind az oktatottak vonatkozásában. A természetfeletti rendben Isten maga a kezdeményező. Az imádság az egyetlen első, mozdíthatatlan Mozgató. Némi túlzással mondhatnám: Ha valakit imára megtanítottam, átadtam a lényegét, mert azt az Istent adtam neki, akinek gondja lesz a továbbiakban a „továbbképzésre”.- Mindezekén túl, azért jó jelenség, ha az Úrtól érintett ember élethossziglan tanul és keresi a hitismeretekben való gyarapodást. Kimeríthetetlen, feneketlen kút az Úrban való elmélyülés kalandja. Hajtja is őt a Szentlélek, ahogy Pál apostol írja: „Krisztus szeretete ösztönöz minket”(II.Kor.5,14.) Viszont hitélmény nélkül a hitről szóló hitismeretek halmaza csak száraz abrak lesz, amitől, visszás módon, lelkileg még meg is lehet fulladni.

Akció-program. - Valóban: „Isten nem a csüggedtség, hanem az erő, a szeretet és a józanság lelkét adta nekünk”. A szeretet, a józanság, az életkedv, a kiegyensúlyozott lelkiismeret, a szív belső derűje és a távolbalátó tekintet ereje, mely áthatol az égbolton: Ez az Isten akarata számunkra, az emberi földi élet számára. Ha ez még nem jött össze, akkor minden erőnkkel és hitünkkel harcolni kell érte. Az evangélium hitében élünk, örömhírt hirdető oszlopok vagyunk. Ha ez még hibázik, torzulásban élünk, rossz a frekvencia-sávunk: Nem találtuk el a vételt: Nem hallani tisztán az üzenetet: Mintha zavaró-állomások lennének benne. Életünknek túl sok köze nincs Krisztushoz. Örömré, jézusi örömré van szükségünk: Tehát Jézus kell, hogy éljen bennünk. Mindennapi vizsgálatot kell tartanunk: Szent Pál szavaival élve: „Vizsgáljátok meg magatokat, hogy a hitben élték-e. Tegyétek csak próbára magatokat. Felismeritek-e, hogy bennetek él Jézus Krisztus? Ha nem, akkor nem állítotok ki a próbát.” (II.Kor.13,5.)

Tanúságtétel. - Most elmondom, hogy a csüggedés szelleme, hogyan járt át engemet, s hogyan sikerült fentről jövő támogatással kimászni ebből a szellemi csapdából. - A vasárnap, a papi szolgálat napja. Isten dicséretére jön össze ilyenkor a falu közössége. Örömet lelem mindig ebben az ünnepi szolgálatban, s az én kis maradék népemem igyekszem megbecsülni. Ha nem is írom le a szentbeszédet, de a vázlata mindig a kezemben van. Erre neveltem rá magamat már hosszabb idő óta. Törpe egyházközösségek ezek, bár törpék nélkül, csupán törpe létszámmal. A forgalom nem izgalmas: 6-n, 8-n, 11-n, maximum 25/30-n „szoronganak” kis templomainkban. Hozzá szoktam, diakónusommal együtt: Edzettek vagyunk e téren. De a fogyókúrára azért vigyázni kell, mert abba bele is lehet halni. Főleg akkor, ha 15-20 személy helyett - az egyik filiában - s ez mostani eset - egy, mindössze egy hívő jelent meg. Első reflexem erre ez volt: Várjunk még egy kicsit: 5-10 percet; majd meglátjuk, jön-e még valaki? Mivel nem jött: Másik azonnali gondolatom: Itt nincs közösség, tehát menjünk haza szépen. - De 40 kilométer a potyaút!! A gyertyák égnek, az oltár megterített asztal, az énekszámok kitéve, s nekem közben potyognak a könnyeim - nem látható módon. Egyetlen hívem jó szándékkal, kérdőleg néz rám, tekintete telve bizonytalansággal vegyes kétségbeeséssel: Ugye nem megyünk haza? Már számon volt a válasz: Bizony, haza megyünk! – de nem ez jött ki a számon, hanem egy határozott kijelentő mondat: Maradunk, s imádkozunk a községért. „Amit teszünk, nem embereknek tesszük!” – Hát bizony ilyen jól már régen sikerült imádkoznom nekem is - neki is: A mostoha körülmények adták ezt. Az Imádság Lelke pedig betöltötte a helységet, aztán a szívünket-lelkünket. A kis kápolna pedig megtelt fényvel, reménnyel és örömmel. De kár, hogy – emberi szinten - mindezt csak ketten láttuk!

Igei ima. – Jézusom, Te szelíd mosolyoddal, békés, bizalomteljes tekintetteddel, s megadó szenvedésseddel erőt sugárol belém. Csak Rád kell tekintenem, s árad, egyre árad belém a bátorság és száll ki belőlem a csüggedés. Most már csak azt kérem, segíts, hogy a kesergés óráiban ne felejtsek el Rád tekinteni. Ámen.

Levelesláda.

Minden kedves Nővéremnek és Fivéremnek kívánom, hogy mindig képes legyen minden csüggedtsége, letörtsége, lehangoztsága, és kilátástalan érzése közben feltekinteni az ő Jézusára - az ő szívében!

Az ezzel együtt járó „fenti támogatást” is kérem imával-szeretettel:

Károly, Karcsi atya, testvér.